Prietenul meu

de Ioana Pârvulescu

Nu știu dacă ați observat și voi: e câte o zi care pornește prost și-apoi te zgâlțâie întruna, ca o mașină condusă de un șofer începător pe un drum cu gropi. Așa a fost marțea în care urma să dăm teza la mate matică. Prima teză din viața mea. Nu-mi făceam griji, pentru că – nu vreau să mă cre deți un lăudăros – sunt cel mai bun din clasă la matematică. Ia întrebați-mă care e suma dintre produsul și câtul numerelor 27 și 9 și vă spun într-o clipă. Am deja rezultatul. Dar mai bine vă las pe voi să socotiți, ca să vă mai antrenați pentru teza voastră, dacă sunteți cumva tot într-a V-a.

În schimb, la română am mereu proble me. Bunica le repetă adesea vecinilor noștri: „Bogdan – ăsta sunt eu – e foarte bun la ma tematică, iar Claudia la română.“ Claudia e sora mea și e într-a VIII-a. E genul de fată care vorbește cu florile, cu păsările, chiar cu norii, dar e cam neîndemânatică atunci când are de-a face cu oamenii. Eu n-am vorbit niciodată cu vreo floare, ce să mai spun de norii cei schimbători, în care soră-mea vede fel de fel de ciudățenii: cai de mare, canguri, farfurii zburătoare cu extra tereștri cu tot. În rest, semănăm bine, avem ochi verzi, gene lungi (gene de fată, cum mi se spune mereu), păr castaniu ondulat, doar că eu am o șuviță pe frunte, pe când ea are părul dat pe spate și prins într-o coadă cu elastice în culori fosforescente. Claudia n-are niciodată probleme cu literatura, i se pare o joacă, așa că uneori o rog pe ea să-mi facă tema, că nu i-ar lua mai mult de zece minute. Până acum n-am reușit s-o conving nici măcar o dată, habar n-am de ce.

Tocmai pentru ziua aceea de marți, aveam de făcut o compunere cu titlul „Prietenul meu cel mai bun“. Profesorii de română dau mereu teme despre prieteni și prietenie. Oare de ce? Mi-am făcut singur-singurel compunerea, care mi-a ieșit cam scurtă, mai exact de trei fraze, și cam seacă, dacă înțe legeți ce vreau să spun, însă apoi mi-a venit o idee genială. Adică așa mi se părea mie, că e o idee genială, deși Claudia a spus îngrozită:

— E o nebunie, nu cumva să îndrăznești!

Dar eu – vă rog să nu mă credeți iarăși lăudăros – sunt îndrăzneț, pe când Claudia, cum spune și tata, e cam fricoasă. Am preferat să n-o iau în seamă.

Cum spuneam, ghinioanele au început din zori: m-am trezit mai târziu decât oricând și apoi mi-am căutat zece minute ochelarii, pe care mereu îi las pe unde se nimerește. Ei, da, am ochelari, sper că nu vă deranjează asta, toată lumea îmi spune că-mi stau bine. Ca să nu întârzii, n-am mai mâncat și am luat-o la fugă în viteza a patra. Afară ploua teribil, ceea ce complica planul meu despre care o să aflați un pic mai târziu. Știu că vă pun răbdarea la încercare, dar profesorii noștri spun mereu că răbdarea e o calitate esențială în viață și că trebuie să ne-o educăm de mici. Eram la un stop, la trecerea de pietoni. Un șofer care probabil că nu-și educase îndeajuns răbdarea în co pilărie a țâșnit ca din pușcă, iar apa din **rigolă** m-a stropit de sus până jos, de arătam ca un personaj din filmul 101 dalmațieni. Așa am ajuns la școală, unde toată lumea vorbea despre teză, iar pe mine colegii mă invidiau că n-am emoții. Nu știa nimeni că aveam și eu temerile mele, cred că mai mari decât ale lor, iar acestea erau

legate de ora de română și de ideea mea genială. Dar așa sunt de obicei oamenii, te judecă superficial, n-au ochi şi ochelari cu care să-ţi vadă şi sufletul. Mi-am pus cu mare grijă rucsacul în bancă şi, din fericire, nu s-a uitat nimeni la el. Deo camdată planul meu mergea bine.

A început prima oră, de istorie, după care urma româna, apoi matematica. Nimeni nu putea fi atent, clasa foşnea şi fremăta ca o pădure când se apropie furtuna. Doamna profesoară era oricum destul de necăjită că răspundeam anapoda, dar abia când s-a întors spre tablă, ca să scrie, s-a petrecut nenorocirea: banca cea mai apropiată de ușă, pe care o împart cu prietenul meu Adi, a început să latre. Doamna s-a întors și ne-a fulgerat pe amândoi cu privirea. Nu știu de ce i s-a părut că vinovatul e Adi.

— Popescu Adrian, a spus ea, de când ai înlocuit vorbirea articulată cu lătratul? Ieși, te rog, din clasă, până îți trece.

Toată clasa (mai puţin eu) a izbucnit într-un râs nebunesc. Spaimele legate de teză se descătușau acum și se topeau în râsul colegilor mei. Adi, pe care încă din ajun îl pusesem la curent cu planul meu, s-a făcut mai întâi roșu ca focul, apoi alb ca zăpada. Aproape că i-au dat lacrimile, a dat să spună ceva, dar a strâns din dinți și s-a îndreptat încet-încet spre ușă, cu capul în pământ. De acolo mi-a aruncat o singură privire, dar atât de puternică, încât mi-am plecat și eu ochii. Oare ce-o fi cu uitatul ăsta în pământ? M-am uitat în pământ, dar tot n-am spus nimic.

Cinci minute, care mi s-au părut lungi cât cinci ore, m-am frământat, apoi, brusc, mâna stângă mi-a țâșnit singură în sus, deși doamna profesoară nu puse se nicio întrebare, ne vorbea despre criza Imperiului Roman. Eu însă trebuia să-mi rezolv criza proprie. M-am ridicat și am spus, hodoronc-tronc:

— Vinovatul e în banca mea și, ca să vă spun adevărul, vinovatul sunt numai eu. L-am adus cu mine ca să ilustrez compunerea „Prietenul meu cel mai bun“, de la română, care mi-a ieşit prea scurtă. El a lătrat.

Și l-am scos pe Joi. Așa-l cheamă, pentru că l-am primit într-o joi. Claudia îi scrie uneori numele Joy, adică „bucurie“. Clasa a făcut, ca un singur om, uuaaa!, iar Joi a început să latre ca atunci când o vede pe Lala, mâţa vecinilor noştri. Toată lumea rămăsese cu gura căscată. Nici nu mă mir: Joi e cel mai simpatic câine chihuahua1 pe care l-ați văzut vreodată. E cafeniu, delicat, are 35 de centimetri și puțin peste un kilogram. A încăput perfect în rucsacul meu, de unde-și ițea capul, de fapt un căpșor ca de căprioară în miniatură. E tot numai ochi: două bile negre, lucioase şi o privire vie şi mândră cu care îţi topeşteinima. Codița e din cartea de geometrie: un semicerc perfect. Când merge, zici că-i un fulg: plutește pur și simplu! Să nu-l ener vați, vă rog, că are „sindromul câinelui mic“: latră, mâ râie și-și arată colții... de lapte (încă nu și-a schimbat dinții!). L-am luat pe Joi în brațe și l-am ferit de colegii care săriseră din bănci și se strânseseră în jurul meu într-o hărmălaie de nedes cris, în timp ce el mâ râia ca un urs și-și tot arăta dințișorii de lapte. Doamna profesoară a râs.

Ce să vă mai spun? Joi a fost eroul zilei. I-am cerut iertare lui Adi. Supărarea i-a trecut în cinci minute, tot atâtea câte mă frământasem eu dacă să spun adevărul sau nu. După ce mi-am citit la ora de română compunerea, am constatat două lucruri. Primul, greșisem complet portretul: prietenul meu cel mai bun nu este Joi, este Adi. Am spus asta cu glas tare, iar după ore mi-am făcut un selfie cu prietenul meu cel mai bun. Al doilea lucru, pe care cred că l-ați remarcat deja: am reușit aici să-l descriu pe Joi în mai mult de trei fraze seci şi am făcut-o aproape la fel de bine ca sora mea cea talentată la română (of, poate că sunt totuşi cam lăudăros). La teza de mate am luat zece, deși eram cu gândul la Joi, care fusese dus în cancela rie. „Să nu se mai repete!“, mi-a spus domnul diriginte cu o voce severă, sub care am ghicit un zâmbet. Ajuns acasă, am simțit nevoia să-mi fac un selfie şi cu Joi, pri etenul meu al doilea cel mai bun, care-și ținea co dița-semicerc în sus, semn de bucurie și de mare mândrie.

Până la urmă n-a fost o zi chiar așa de rea, nu-i așa?